

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

36. Quomodo diuinus amor erit principium & finis contemplationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

quando non intendat alteri, vel plus vel minus secundum tempus, prout sibi vtilius viderit expedire. non enim adeo se totum debet tradere vitæ actiuæ, quòd aliquando non habeat cogitare aliquid de Deo & de sua conscientia, scilicet ad confitendum peccata sua & pœnitendum. E contrario non fit ita totus vacans contemplationi, quin aliquando oporteat eum laborare. Vnde semper in vna & eadem persona oportet reperiri Martham cum Maria, & Mariam cum Martha plus vel minus, sicut diximus, talis tamen ab illa vita denominabitur, cui plus incubuerit.

QVOD DIVINVS AMOR EST
*principium & finis vitæ contem-
 platiuæ.*

CAPVT XXXVI.

Radix & principium vitæ contemplatiuæ, debet esse amor Dei: id est, quòd propter eum vita deseratur mundialis, omnesque sollicitudines & occupationes exteriores homo fugiat, vt se totum tradat Deo. Qui autem oppositum facit, seipsum decipit: & sæpe non perueniet ad laudabilem finem, nisi per pœnitentiam se emendatum reddiderit. Quales sunt multi religionem intrantes, vel literarum studio intendentes, non ex Dei amore, sed ex desidia simulatè laborem fugiunt mundi: vel vt habeant vnde viuant, vel ex vanitate & superbia cupientes magnos & deuotos religiosos reputari, vel ex curiositate solummodo scilicet vt sci-
 ant:

ant: cuiusmodi magni fuerunt Philosophi. Amor quoque Dei debet esse contemplationis finis: & hoc est quòd eius amore & dilectione fatagat homo de bono in melius proficere, & ab omni alio negotio & occupatione segregari terrena, tali scilicet quæ sit notabiliter contemplationis impeditiua. Neque enim nescius sum, quòd ad vacandum contemplationi, & ad pigritiam & inordinatam tristitiam propulsandam, interdum necessaria & admodum proficua est modica & moderata occupatio. Diuinum amorem esse finem contemplationis testatur Apostolus, cum ait: Plenitudo legis est dilectio. Vnde in lege diuina quæ sapientia vel Theologia nuncupatur, ille debet æstimari excellentior magister & Doctor, qui Deum plus amat: ille namque vitam perfectiorem & nobiliorem statum sortitur, qui Deum ardentius, & rectius diligit. Et quia vita contemplatiua in exercitatis, aptior est ad diligendum Deum, eo quod est sicut quædam schola vel gymnasium, vbi citius & facilius ista ars diuini amoris acquiritur: ideo vita ista plus approbatur, & commendatur in sacra Scriptura & à sanctis Doctoribus; & præcipue à vero Deo amoris Christo Iesu, qui hanc protulit sententiam: Maria optimam partem elegit. Et quæ est ista pars optima? Reuera ista scilicet quòd illa sedebat secus pedes Domini, & audiebat verbum illius: & audiens eius amore inflammabatur. Notandum tamen est quòd frequenter quis in sua vita actiua plus diligit Deum, quàm alius in sua contemplatiua: & talis est perfectior, licet sit in im-

perfectiori & humiliori statu quàm contemplatiuus: & vita actiua illius perfectior erit contemplatiua alterius, quamuis ex se fit in statu imperfectiori. Vnde patet illos seduci qui putant finem vitæ contemplatiuæ esse duntaxat scire vel acquirere nouas veritates: quinimmo præcipuus finis illius est amare Deum & gustare quàm bonus & suauis est. Esto quod ille sapor vel gustus seu spirituale sentimentum forte potest dici quidam cognitionis modus: quia amor ipse notitia est, sicut dicit beatus Gregorius. Quæ tamen cognitio est talis, & tam occulta, vt à nemine nisi qui ea fruitur, dignosci queat: quia per sermocinationem, vel doctrinam nequaquam ostendi, seu explicari potest, sicut consuevit dici de aliquo graui languore, quod nemo illius dolore ita vehementer afficitur, sicut ipse patiens.

IN QVO CONSISTAT PERFECTIO
vite contemplatiuæ per similitudinem
mundani amoris.

CAPVT XXXVII.

DEclarare conuenit aliquatenus antequam ulterius procedamus, in quo perfectio consistat vitæ contemplatiuæ. Quamuis autem in præcedenti capitulo, diximus, Dei amorem finem esse vitæ contemplatiuæ nihilominus tamen, vt dicit Gerson ita potest dici, quod ad illud finem, scilicet Dei amorem, omnia opera nostra referenda sunt. Qua de caussa volo aliquas condiciones ponere vitæ contemplatiuæ: non quidem quòd ego has sufficienter cognoscami.